

TANYA STEWNEROVÁ

Alea
dívka moře
Tajemství
oceánu

FRAGMENT

Alea, dívka moře

Tajemství oceánů

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Tanya Stewnerová

Alea, dívka moře – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Alea
divka moře
Tajemství
oceánů

U **Tanyi Stewnerové** to s knihami nebyla láska na první pohled. Poté, co ji její učitelka na základní škole řekla, že se pravděpodobně nikdy nenaučí správně číst a psát, objevila svou vášeň pro psaní relativně pozdě, někdy kolem desátého roku života. Ale od tohoto okamžiku se z ní začaly příběhy jen sypat. Tanya Stewnerová, narozena 1974, studovala literární vědu a pracovala mnoho let jako překladatelka a lektorka. Mezitím se ale také naplno věnovala spisovatelství. Její dětská série o Lili Větroplašce a trilogie o elfech se staly bestsellery nejenom v Německu, ale i mnoha jiných zemích.

TANYA STEWNEROVÁ

Alea dívkamore

Tajemství
oceánu

FRAGMENT

Obsah

Eliášův oheň	9
Jitřenka	26
Když voda volá	37
Hledání mušlí	50
Začátek nové doby	60
Drak	71
Síť	89
Velrybí jízda	105
Na mořském dně	117
Potíže zamilovaných	131
Srdce mořeplavce	140
Reykjavík	152
Tajemství řeky	165
Osud	173

Neznámí návštěvníci	185
Mořská laguna	194
Kolonie	207
Životní rozhodnutí	223
Návrat domů	237
Orion	243
Vila Konungur	257
Protivníci	270
Faramont	284
Dopis na rozloučenou	301
Zrádce	309
Zajatci	329
Útěk	343
Zásah magických bytostí	357
Mistři maskování	363
Neviditelní	374
Legenda královny Vodních panen	383
Dárek	395
Zprávy z vody	402

Nebezpečí si všimla, až když už bylo příliš pozdě.

Během okamžiku byl všude kolem ní neproniknutelný koberec plastových odpadků, které se jí otíraly o ruce a nohy, škrábaly, bránily jí plavat a znemožňovaly jakýkoliv výhled.

Snažila se probojovat na hladinu. Divoce máchala rukama, ale plasty a proud ji stahovaly do hlubin.

Zamrazilo ji, když si uvědomila, že je uvězněná v odpadcích. Vnímala, jak v ní narůstá pocit paniky. Může mořský člověk umřít v oceánské haldě odpadků?

Když se znovu pokusila vymanit z víru odpadků, dostala se jí k její hrůze hlava do plastového pytlíku – a ten jí zakryl žábry.

Najednou pochopila, že je to skutečně otázka života a smrti...

Eliášův oheň

Alea se probudila. Ležela v pohodlné, teplé kajutě. Během krátkého okamžiku mezi snem a skutečností jí udivilo, že neleží ve spacáku na studené zemi, někde na Skotské vysočině. Potom se jí ale všechno vybavilo. Lennox a ona byli zpátky na *Crucis*, na plachetnici jejich party. Všichni členové Alfa cru byli zase spolu. Po tváři se jí rozlil úsměv a chvíli si jenom tak užívala pocit, že je všechno v pořádku. Byla doma.

Staříčká loď tiše vrzala a skřípala a dříve než mohly jemné pohyby vln ukolébat Aleu zpět k spánku, posadila se na posteli a zvědavě se podívala z okýnka. Ve večerním soumraku bylo v dálce vidět pobřeží a zelené kopce. Stále ještě se nacházeli na Skotské vysočině. Tentokrát ale Alea neprocházela krajinou pěšky, ne, jela na *Crucis* po Kaledonském kanálu, který vede napříč Skotskem, od východu na západ. Jakmile se dostanou na otevřené moře, nabere Alfa cru společně s Aleou kurz na Island.

Alee poskočilo srdce. Island! Setká se tam se svým otcem? Poselství, které obdržela v prastaré knihovně v Rach

Turaně, jí dodávalo naději. Její otec jí řekl, že se mu ná-
kaza strašlivým virem, který téměř vyhubil národ moř-
ských lidí, nějakým způsobem vyhnula. Bylo to před
jedenácti lety. Možná ale Keblarr ještě žije a možná ho
Alea najde!

Podívala se na zataženou večerní oblohu. Zjevně pro-
spala celý den. Opravdu se s Lennoxem teprve dnes
ráno vrátili z podvodního světa zpět na hladinu? Dora-
zila *Crucis* k Loch Ness teprve dnes?

Je neuvěřitelné, že se to všechno stalo jen před něko-
lika málo hodinami! Když si na to Alea vzpomněla,
stále ještě cítila tíhu událostí a jemné vibrování v celém
těle.

Něco zavrzalo. Otevřely se dveře do kajuty a hned po-
tom se v nich objevil pihovatý rošťácký obličej. „Ahoj
Sněhurko!“ zvolal Sammy a už byl v kajutě. „Jsi vzhů-
ru!“ Alea se nestačila ani ohlédnout a pihovatý devítile-
tý kluk už byl u ní na posteli pod dekou. „Konečně jsi
zase tady! Jsem strašně nedomazlený!“ řekl a uvelebil se
v jejím náručí.

Alea se zasmála. „A ty ses netulil k Benovi, když jsem
byla pryč?“ Ben byl jeho starší bratr a Sammy se k němu
tulil a visel na něm při každé příležitosti.

„Néé, Ben byl ty poslední dny hodně tichý.“ Sammy si
schoval svoje studená nahá chodidla pod Aleina lýtka.
„Dělal si o tebe a o Scorpia strašné starosti. Většinou se
jenom zamračeně díval na moře.“ Benovi bylo osmnáct

a byl kapitán lodi. To znamená, že byl zodpovědný nejen za *Crucis*, ale také za celou její posádku. A jelikož byli všichni členové posádky kromě něj nezletilí, dělal si o ně Ben prostě o něco větší starosti než ostatní kapitáni.

„Teď už jsme ale zase tady,“ řekla Alea a sama slyšela, jak šťastně to zní. Prostě to milovala, patřit k téhle posádce a svobodně a nespoutaně na plachetnici brázdit moře. Ale dostat se sama s Lennoxem po pevnině až k Loch Ness, to byl taky hodně neobyčejný zážitek...

„Co se děje?“ zvedl Sammy hlavu. „Najednou ti bije srdce jako splašené!“

Alea zrudla.

Sammy se na ni znepokojeně podíval, ale potom se mu najednou rozjasnil obličej. „Ty jsi právě myslela na *Scorpia*?“

Alea se musela zasmát. „Dostal jsi mě!“

„Co mezi vámi je?“ naléhal Sammy zvědavě. „Dnes ráno jste nám toho sice řekli hodně o tom viru v oceánech, ale vůbec nic o vás dvou.“

„No, to by taky bylo před celou posádkou dost trapné.“

„Ale mně to teď všechno řekneš?“ nasadil Sammy svůj neodolatelný prosím-prosím obličej. „Budu mlčet jako hrob!“

Alea si se smíchem zastrčila pramen svých dlouhých tmavých vlasů za ucho. Dříve si vlasy česala pokud možno co nejvíce do obličej, aby nikdo neviděl strupy

za jejíma ušima – ty se sice pod vodou měnily ve velmi užitečné žábry, ale na suchu byly prostě odporné. Před posádkou *Crucis* už se ale vůbec nestyděla. „Tak jo, všechno ti povím.“

„Jo!“ zvolal Sammy nedočkavě. „Přichází dokonalý okamžik našeho kamarádství! Cítím to!“ Vyškubl něco z Aleiny zelené kostkované deky. „Tenhle žmolek mi bude již navždy připomínat tento nezapomenutelný okamžik,“ zašeptal a demonstrativně jí přidržel před obličejem malý zelený chomáček vlny.

Alea s úsměvem zavrtěla hlavou. Sammyho fascinaci žmolky a chomáčky prostě nikdy nepochopí.

Sammy si chomáček opatrně uložil do náprsní kapsy a soustředěně sklopil hlavu. „Tak. Já jsem připraven.“

„Lennox a já, my...“

Než mohla ale Alea pokračovat, ozval se z paluby Benův hlas. „Přichází bouřka!“ zvolal naléhavě. „Alfa cru! Stáhnut plachty!“ Silně dupl nohou, aby dal posádce v podpalubí najevo, že je potřebuje.

„No zrovna teď!“ zlobil se Sammy.

Alea ho vystrčila ze svojí postele a seskočila hned za ním. Zatímco si oblékala bundu, Sammy nespokojeně mumlal: „Tak aspoň řekneme něco jiného nezapomenutelného, abychom z toho něco měli.“

Alea se zahihňala.

„Už mám koneckonců chomáček nejlepšího okamžiku!“

„Samueli Draco, *ty jsi prostě nezapomenutelný,*“ řekla Alea a rozčuchala mu jeho už tak rozčepýřené zrzavé vlasy.

Sammy se rozzářil a odhalil tak obrovskou mezeru mezi zuby. „Ty taky, Sněhurko!“

Potom se rozeběhl a Alea se dlouhými kroky vydala za ním úzkou chodbou doprostřed lodi, do útulného salonu. Salon byl jedním z jejích neoblíbenějších míst na lodi, možná i proto, že v něm spal Lennox.

Když prolitli dveřmi, Lennox se právě probíral ze spánku. „Co se děje?“ zvolal a projel si rukou zježené vlasy.

„Žene se bouřka!“ odpověděla Alea a proběhla kolem něj. „Všichni na palubu!“ Ještě než vyšla po schodech ke dveřím na palubu, otočila se k Lennoxovi a usmála se na něj. „Ahoj,“ řekla potichu.

Na Lennoxově obličejí se rovněž objevil úsměv. „Ahoj,“ odpověděl. V jeho azurově modrých očích bylo tolik vřelosti, že si Alea málem povzdychla. Když si uvědomila, jak zasněně se na Lennoxovi dívá, rychle se otočila a následovala Sammyho na palubu.

Nahoře hvízdal studený vítr a po obloze se valily těžké mraky připomínající temnou armádu. Benjamin Libra stál u kormidla na kapitánském můstku. Se svými rozčuchanými vlasy rockové hvězdy, vzpřímeným postojem a soustředěným pohledem Alea připomínal ještě více než kdy jindy moderního pirátského kapitána.

Alea se rychle rozhlédla kolem sebe. Nacházeli se na jednom z mnoha malých jezer, která čas od času úzký kanál přerušovala. Husté křoví na břehu se s hlasitým sténáním ohýbalo ve větru.

„Samueli Draco! Aleo Aquarius!“ ozval se netrpělivý hlas s francouzským přízvukem. „Nespěte!“ Tess Taurus, pátý člen Alfa cru, už čekala u lana, až jí ostatní pomohou stáhnout kosatku. Vítr cloumal Tessinými dlouhými černými dredy a foukal jí je do obličeje, ale zdálo se, že jí to ani trochu nevadí. Tess to na plachetnici výborně uměla, Ben často říkal, že je nejužitečnější člen posádky. Když šlo o vítr a počasí, byla Tess pevná jako ocel. Zato pocity a racci jí dokázali totálně vyvést z míry.

Zatímco Alea a Sammy spěchali na příď, přihnal se na palubu i Lennox.

„Lennox, no konečně!“ zvolal Sammy. „To ses tam ještě česal nebo co?“

Lennox se rozpačitě usmál a rychle se k nim přidal. Všichni byli na svých místech. Ben, který zůstal u kormidla, vydával pokyny ke stažení plachty. Tess a Sammy pomalu spouštěli lano a Alea s Lennoxem stahovali plachtu. Vítr plachtu neustále nadouval, takže museli napnout všechny síly, aby ji dokázali připevnit k lodi. Jakmile byla stažena kosatka, začali se věnovat hlavní plachtě. Každý přesně věděl, co má dělat a společně fungovali jako dobře promazaný hodinový strojek.

Ben ukázal na oblohu. „Tam vzadu už se blýská. Musíme spustit kotvu. Draco! Taurus!“ Udělal rukou směrem k Alfa cru znamení, které říkalo *vy dva – teď*.

Sammy a Tess běželi zpátky na příď, kde se nacházelo kotevní lano. Zatímco se lano pomalu nořilo do hlubin, vyšel Ben z kapitánského můstku a bedlivým námořnickým pohledem zkoumal oblohu.

Vtom si Alea všimla zvláštního světla nahoře na stěžni. Vyděšeně ustoupila o krok zpátky. Na vrcholku stěžně něco plápolalo! Malé plamínky! „Hoří!“ zakřičela. „Stěžen hoří!“

Všechny hlavy se otočily. „Oheň!“ zvolal Lennox, přiběhl k Alee a přitáhl si ji k sobě.

Ostatní také rychle přiběhli blíž a dívali se nahoru. Ben přimhouřil oči a odpověděl: „Ne, nehoří.“

„Ale...“ ukázala Alea na zvláštní namodralá světla. „Co je to?“ Zdálo se, jako by vzduch praskal!

Ben odpověděl: „To je Eliášův oheň.“

„Eliášův oheň?“

„Elektrický výboj při bouřce,“ vysvětlil a s fascinovaným pohledem dodal: „Vyskytuje se jenom málokdy.“

S úžasem všichni sledovali podivuhodné studeně světélkující plameny, které se rozprostřely po celé délce drátěného lana. Vypadalo to skoro, jako by bylo na lodi připevněno mnoho lampiček, díky kterým loď zářila jako slavnostně ozdobený vánoční stromeček.

„Je to dost hrozné,“ zamumlala Tess.

„Dříve mořeplavci považovali Eliášův oheň za špatné znamení. Ale to je samozřejmě jenom pověra.“

Ben přešel pohledem od Eliášova ohně k rychle se přibližujícím bouřkovým mrakům. „Nejlepší bude, když půjdete do podpalubí,“ řekl. „Za chvíli udeří bouřka.“

„Néé!“ stěžoval si Sammy. „Já přece nepůjdu dolů, když tady nahoře plápolá Eliášův oheň!“ Sammy miloval přírodní úkazy. A s tímhle se rozhodně nemohl setkat každý den.

Alea od stěžně také nemohla odtrhnout zrak. Z plamínek neustále šlehaly malé blesky, které praskaly a přebíhaly po dřevě. Vypadaly skoro živě, jako malá kouzelná světla, která se usídlila na *Crucis* a rozzářila ji.

A to praskání... Alea se do něj zaposlouchala. Znělo to skoro jako šepot.

Přistoupila blíž ke stěžni.

Lennox si znepokojeně povzdychl. „Co děláš?“

„Jdi radši pryč,“ přidala se Tess, které se celý ten Eliášův oheň dost nezdál.

„Ta světla, ony...“ Alea se upřeně zadívala na jeden z plamínek, který byl hodně nízko na stěžni.

V následujícím okamžiku se plamínek otočil kolem své vlastní osy a... otočil se k Alee zářivě plápolajícím obličejem!

Alea zalapala po dechu.

Lennox byl hned u ní. „Co je?“ zeptal se, ale v tu chvíli

li už to také uviděl. Oči se mu rozšířily úžasem. Rychle si stoupl před Aleu.

„Jsou to živé bytosti!“ zvolala Alea. „Ty plameny žijí!“
„Co?“ Vypadalo, že se Ben rozesměje, potom ale přišel k nim, aby se sám podíval.

„Pozor!“ varovala je Tess.

Ben hlasitě vydechl. Šokovaně se díval na plameny.

V tu chvíli se kolem něj dopředu prodral Sammy. „No potěš,“ vyklouzlo mu.

Alea se přes Lennoxu snažila něco zahlédnout. Plamen se na ně stále ještě díval. Zdálo se, že má tělo tvořeno elektrickým ohněm a v malém obličejí byl jasně patrný vyčkávající vážný výraz, se kterým shlížel na lidi dole pod sebou.

Ozvalo se hlasité zaburácení hromu a Alea sebou trhla. V žádném případě ale teď nechtěla jít dolů do podpalubí.

„Ahoj,“ řekla opatrně směrem k plamínku a protáhla se kolem Lennoxu. Už se s nějakými magickými bytostmi setkala a neměla z nich strach. „Já jsem Alea.“

Tess úžasem zalapala po dechu. „Už zase mluvíš vodní řečí!“

„Opravdu?“ Alea si toho vůbec nevšimla. Zjevně přešla, jako už mnohokrát předtím, automaticky do řeči moře – hajary – které rozumí všechny magické bytosti.

Modrý plamen visel bez hnutí na stěžni a pozoroval ji. Najednou se plamínky rozkmitaly a všechny přeběhly ze špičky stěžně k nim dolů.

„Svatá dobroto!“ vyhrkl Ben.

„To snad ani není možné,“ zasténal Sammy. „Všechny mají obličej!“

Byla to pravda. Teď už Alea i všichni ostatní viděli, že jsou to vlastě opravdové malé ohnivé postavy. Plamínky měly plápolající ruce a nohy a navíc na hlavě něco, co vypadalo jako zářící helma – helma, ze které neustále šlehalo namodralé blesky.

Teď už skoro všechny postavy visely dole na stěžni. Bylo takové světlo, až Alea musela přimhouřit oči. Modrý plamen, který se ukázal jako první, nyní doplápolal přes všechny ostatní až k nim. Zastavil se ve chvíli, kdy se dostal do úrovně očí Aley a ostatních členů Alfa cru. Potom promluvil: „Ty jsi mořský člověk,“ zasyčel směrem k Alee. Nebylo to o moc hlasitější než jemné praskání, ale Alea mu zcela jasně rozuměla. „A ty taky,“ dodal plamen a otočil se k Lennoxovi.

Ten mu zjevně také rozuměl. „Já jsem Lennox,“ odpověděl. „A kdo jste vy?“

Sammymu se rozšířily oči. „Scorpio, ty taky mluvíš vodní řečí!“ konstatoval ohromeně, zatímco Tess zašeptala Benovi: „Myslím, že se s těmi věcmi doopravdy baví!“

„My jsme Helmové,“ zapraskal plamen. „Vy nás neznáte?“

„Ne,“ odpověděl Lennox. „Bohužel ne.“

„Kdo jste?“ zeptala se Alea.

„Jsme strážci bouřky,“ odpověděl Helm. „Už dlouho jsme ale suchozemci považováni za přírodní úkaz, přestože patříme k magickým bytostem vodního světa. Při bouřce chráníme moře před blesky. Našimi vlastními plameny vyrábíme protioheň, který funguje jako ochranný obal a zajišťuje tak obydlí ostatních magických bytostí – dříve i mořských lidí.“

Sammy naklonil hlavu na stranu a naslouchal. Aleu napadlo, že asi nemůže slyšet více než nejasný šum. „Co si to tam ty modré helmy popraskávají?“ chtěl vědět. „Jsou jenom ozdoba nebo má to jejich plápolání i nějaký smysl?“

Alea se skoro zasmála, ale zarazila se, když uviděla Benův vážný obličej. S povytaženým obočím se díval přes jezero a přes kanál. V dálce nad Skotskou vysočinou se na temné obloze znovu zablýskalo a hrom se ozýval ve stále kratších intervalech.

„Lidi, i když je to tady strašně zajímavé, teď musíte do podpalubí!“ přikázal kapitán své posádce. Pro dřevěnou loď jako je *Crucis* mohou být blesky dost nebezpečné a navíc se zdálo, že jde bouřka přímo k nim.

„Počkejte!“ poprosil Lennox, když už se Tess otočila k odchodu. „Umíte chránit i lodě?“ zeptal se rychle Helma.

Alea pozorně poslouchala. „No to by bylo... fantastické!“

Helm ale zavrtěl hlavou. „Přišli jsme, abychom ochránili vás dva – vás, mořské lidi – ale ne loď suchozemců,“ odpověděl. „Od suchozemců se vlastně raději držíme

dál.“ Jeho pohled se zintenzivnil. „Víme, že oba můžete do vody – prozradily nám to Isabely. Tak šup, seskočte z paluby! Ve vodě budete v bezpečí.“

Alea s Lennoxem si vyměnili vyděšené pohledy. Opustit *Crucis* pro ně vůbec nepřicházelo v úvahu.

„Co se teď děje?“ snažil se zjistit Ben.

„Helmové by nám možná mohli pomoci!“ řekla Alea rychle a prosebně se znovu otočila k magickým bytostem: „Tihle suchozemci jsou naši přátelé a tahle loď je náš domov! Prosím vás, ochraňte nás všechny dohromady!“

Helm mlčel.

„Náš kapitán má opravdové mořeplavecké srdce!“ dodala Alea a ukázala na Bena.

Ben tázavě protáhl obličej a Helm si ho zkoumavě prohlížel. „Je jeho láska k moři větší než jeho suchozemské zájmy?“

„Ano!“ ujišťovali ho Alea a Lennox současně.

„I Tess a Sammy moře milují,“ vysvětlovala Alea. „Všichni tři jsou hodni vaší pomoci!“

Helm se otočil k dalším plamenům a zdálo se, že se s nimi potichu radí.

Benova trpělivost už ale byla u konce. „Okamžitě si teď všichni oblečte záchranné vesty!“ poručil posádce. „A potom jděte do podpalubí.“ Bouřka už přišla až k nim. Přestože ještě nepršelo, blesky se rychle střídaly s hromy a při každé další ohlušující ráně sebou posádka trhla.

Tess a Sammy běželi k bedně se záchrannými vestami. Lennox a Alea ale zůstali na místě.

Se zatajeným dechem čekali na odpověď magických bytostí. Nakonec se k nim Helm otočil a zasyčel: „Budeme vám věřit, že jsou tito suchozemci nějakým zvláštním způsobem propojeni s mořem.“

Alea povytáhla obočí. „Znamená to...“

„To znamená, že vaši loď ochráníme.“

Alea radostně vykřikla.

„Díky!“ řekl Lennox s viditelnou úlevou.

„Co se děje?“ ptal se Ben. „Pomůžou nám?“ V hlase mu zazníval více než naléhavý tón, protože *Crucis* se na vlnách houkala stále divočeji.

„Ano, udělají to!“ odvětil Lennox.

Tess a Sammy se k nim vrátili se záchrannými vestami.

Helm se podíval jejich směrem a řekl: „Normálně se suchozemcům neukazujeme. Nikdy v nás nerozpoznají nic jiného než Eliášův oheň. Ale ty, chlapče, je můžeš potom nechat zapomenout, co zažili.“

„Já, hm...“ koktal Lennox. Helmové poznali podle neobyčejné barvy jeho očí, ke kterému kmeni patří. Jako Oblivion byl schopen vymazat vzpomínky suchozemců. U členů posádky lodi toho ale určitě nechtěl využívat. Společně s Aleou Tess, Benovi a Sammymu vyprávěli všechno, co se zatím dozvěděli o zaniklém mořském světě. Svěřili se jim úplně se vším.

Helm hovořil dále. „Musíme rychle zaujmout naše pozice,“ zapraskal, což bylo pro ostatní Helmy zjevně signálem k vyrojení. Během několika málo vteřin všichni doplápolali až ke špičce stěžně. „Tahle bouřka je výjimečně silná,“ vysvětlil jim ještě Helm a spěchal za ostatními. Usadil se na samotné špičce stěžně.

Zdalo se ale, že Helmové čekali příliš dlouho, protože v následujícím okamžiku se objevil blesk přímo nad nimi. Zamířil rovnou na stěžeň *Crucis* a udeřil.

Tess zakřičela a Sammy se zoufale přitiskl k Benovi.

Stěžeň se modře rozzářil. Zdalo se, že Helmové vstřebali energii blesku do sebe a po chvíli z jejich středu vyšlehlo pronikavé světlo směrem k obloze. Vypadalo to, že Helmové poslali blesk zpět na oblohu!

Alea tam stála s otevřenou pusou.

„No to je teda krutý!“ zašeptal Sammy. „Uhodilo nám do stěžně a oni ten blesk otočili!“

„Myslím, že se mi to jenom zdá,“ zamumlala Tess.

V tom okamžiku začalo pršet. Na palubu padaly velké těžké kapky a Tess, Ben a Lennox si přes hlavu přetáhli kapuci.

Sammy byl ale zjevně tím, co se právě stalo, natolik rozrušený, že tam jenom tak stál a natáhl před sebe ruce.

Alea si povzdychla. Napětí a strach o *Crucis* z ní během vteřiny spadly a sama pro sebe se tiše pousmála. Pomalu zvedla hlavu a nechala na sebe dopadat stále sílicí déšť. Milovala déšť – ráda ho cítila na své kůži

a milovala jak chutná a zní. Tento déšť navíc bubnoval na prkna paluby zcela zvláštním způsobem. Zněl jako divoký tanec. Jako stepové kroky v rytmu bouře.

Stála tam v kouzelném světle Helmů a natahovala se k obloze. Zlatomodrý déšť v ní vyvolával silný pocit, pocit obrovské svobody, nekonečných dálek a štěstí. Jako v divokém opojení na ni déšť přel svoji píseň.

Alea roztáhla ruce a začala tančit. Nejprve jenom velmi opatrně a pomalu, ale potom stále rychleji. Už se jí skoro zamotala hlava, ale ona pokračovala a nořila se do duhových barev deště, které se proměňovaly od zlatomodré přes fialovou až ke stříbrné. S doširoka roztaženými rukama se točila kolem dokola a dupala nohama do louží, až z nich do všech stran explodovaly gejzíry duhové vody.

Najednou byl vedle ní Lennox. „Co to děláš?“

„Tanec deště!“ Alea vzala Lennoxu za ruku a přitáhla ho k sobě. Nejprve se zdráhal, ale když se na něj Alea povzbudivě usmála, zazubil se a začal se s ní točit dokola.

„Pojďte!“ vyběhla Alea ostatní. „Tancujte s námi!“

Sammyho nemusela pobízet dvakrát. Velkým skokem dopadl doprostřed kaluže. „Paráda!“ zajásal a začal svým velmi osobitým způsobem tančit – nekontrolovaně kolem sebe máchal rukama, takže to vypadalo, jako by chtěl odehnat vosu.

Alea se zasmála. „Bene, Tess! Vy taky!“

Ben se usmál, stáhl si kapuci a se zavřenýma očima se vystavil dešti. Zjevně si chtěl vodu raději vychutnat v klidu.

Tess si zkrřížila ruce na prsou.

Alea chytila za ruku Sammyho, který se vůbec nebránil, a s oběma se točila dokola a dupala přitom do louží.

Nakonec se k nim přidal i Ben a oni ho zapojili do kruhu. Smáli se a točili se stále rychleji a rychleji, až se dostali k Tess a vtáhli ji i přes její odpor mezi sebe. Už se jich točilo všech pět a po chvíli se ani Tess nemohla ubránit nadšení, které je všechny zachvátilo. Helmové zachránili jejich loď před plameny, a čím více si to uvědomovali, tím povznesenější byla jejich nálada.

Najednou se zablýskalo přímo nad nimi. Vyděšeně se všichni podívali nahoru. Uhodil další blesk? Ne, vzduchem létaly modré elektrické výboje. Alea nemohla uvěřit svým vlastním očím: Helmové skákali z jednoho lana na druhé a z helem jim přitom sršely fontány jisker! Vypadalo to jako...

„Ohňostroj!“ vyrazila ze sebe Alea. „Helmové nám udělali ohňostroj!“

„No já se picnu!“ vypadlo ze Sammyho.

Alea zaslechla praskavý smích. „Chtějí slavit s námi.“

„Mají nás nakonec asi rádi, co?“ poznamenala Tess.

Ben pokrčil rameny a odpověděl: „No, vždyť my jsme taky opravdu mimořádní.“

„Co jsme?“ zeptal se Lennox.

Ben se zakřenil. „No – komičtí podivíni!“

„A moc rádi!“ zvolali ostatní jako na povel a od srdce se rozesmáli.

Ben dal ruku doprostřed. Všichni ostatní okamžitě položili své ruce na tu jeho a z pěti hrdel se ve světle magického ohňostroje ozval jejich pokřik: „Alfa cru!“

Pozdě večer, když už se bouřka přehnala a Helmové přestali zářit, vytáhli Alea s Benem kotvu. Alea chtěla převzít hlídku u kormidla, protože koneckonců prospala celý den. Ben jí ještě trochu pomohl a společně nahodili motor *Crucis*.

„Ještě jsi nikdy loď na kanále neřídila,“ poznamenal Ben. „Opravdu si na to troufáš?“

Alea sebejistě přikývla. „V poslední době jsem dělala věci, které bych nikdy předtím nepovažovala za možné. Řízení lodi...“

„... je proti tomu hračka,“ doplnil Ben s úsměvem větu. „OK. Taky si myslím, že to zvládneš. Jenom jsem to chtěl slyšet od tebe,“ řekl. „Kromě toho, až se přiblížíme k dalšímu zdymadlu, budu už určitě vzhůru.“

Tiché praskání Helmů najednou zesílilo a změnilo se v táhlé bzučení.

„Helmové se pouštějí!“ ukázala Alea na stěžeň. Uvolňoval se z něj jeden modrý plamínek za druhým, chytil se větru a nechal se unášet do dálky.

Alea se za nimi dívala a bylo jí to trochu líto, protože doufala, že si s nimi dnes v noci, až bude trochu klid, ještě jednou popovídá. Teď jim ale jenom s úsměvem zamávala na rozloučenou.

Ben Helmy pozoroval s otevřenou pusou. „Neuvěřitelné,“ zašeptal okouzleně, když byli všichni pryč.

„Na něco takového si budeš muset zvyknout,“ dobírala si ho Alea. „V budoucnu se můžeme s magickými bytostmi setkávat častěji a ty tam nemůžeš pokaždé stát s otevřenou pusou.“

Ben ji lehce plácl po rameni. „Už jsi docela dost drzá!“

Alea se zasmála. „Jasně, a je to super, ne?“

„Absolutně. Z té nesmělé dívky, která se u nás objevila v Hamburku, už toho moc nezbylo.“ Ben se na ni usmál. „Dávej pozor na moji loď, námořníku,“ řekl a nechal Aleu na hlídce.

„Jasně, jasně, kapitáne!“ zvolala za ním Alea. „A dobrou noc!“ Pohodlně se na kapitánském můstku usadila na starou stoličku.

Noc proběhla bez jakýchkoliv zvláštností, takže si Alea mohla nechat hlavou ještě jednou v klidu projít události několika posledních dní a trochu si utřídit myšlenky.

Brzy ráno, kolem půl páté, se na palubě objevil Lennox. Pohyboval se mrštně jako kočka a Alea si byla jistá, že by si ho ve světle rozbřesku žádný suchozemec nevšiml. Lennox totiž dokázal suchozemce nechat zapo-

menout a oni ho navíc v naprosté většině případů přehlíželi.

S tázavým úsměvem na rtech se vydal přímo k Alee, která rychle otevřela dveře kapitánského můstku a pustila ho dovnitř.

„Ahoj,“ řekl a posadil se na stoličku vedle ní.

„Ahoj,“ odpověděla Alea. Měla obrovskou radost, že ho vidí a její hlas zněl proto trochu chraplavě. Od Loch Ness neměli příležitost mluvit spolu o samotě a ještě jednou probrat, co se mezi nimi v Rach Turaně změnilo.

Lennox si odkašlal. „Po té cestě přes Skotskou vysočinu je docela příjemné mít před sebou zase pár klidných dní na palubě, hm?“ zeptal se trochu nešikovně.

Alee se ulevilo, že je Lennox stejně nejistý jako ona sama. „Jo, vůbec by nebylo špatné trochu si od těch dobrodružství odpočinout,“ odpověděla. „Ale... i když byl náš výlet strašně vyčerpávající, byl taky dobrý a... důležitý.“

Lennox se zasmál a mlčel. Se zamyšleným výrazem se díval na něco ve své ruce. Měl v ní kámen s obrazem své matky, který mu ve staré knihovně na památku vyrobil Gilf Reburius. Z kamene vystupoval Xeniiin krásný obličej s azurově modrýma očima. „Naše matky jsou mrtvé,“ řekl Lennox potichu a s takovým smutkem, který nepřipravenou Aleu zasáhl přímo u srdce. „Ten ztracený virus...“ Sklopil hlavu. „Už si nemůžu dál představit, že možná svoji mámu jednou někde najdu.“

Alea viděla, jak je to pro něj těžké a rozuměla mu. Lennoxova situace byla naprosto zoufalá. Jeho otec byl suchozemec, alkoholik, který syna po jedné z hádek vyhodil z domova. K němu se Lennox nikdy nemohl a nechtěl vrátit. Jeho mořská matka byla navíc mrtvá, takže neexistovalo místo, o kterém by mohl ještě tajně snít. Pro něj nebyl žádný Island. O to více si Alea vážila, že se jí Lennox snaží pomoci splnit její přání a společně s celou posádkou se s ní vydal hledat jejího otce.

Jako by jí četl myšlenky, řekl: „Místo našich matek najdeme tvého otce.“

„Ano, snad...“ odpověděla. „Před chvílí jsem si listovala v průvodci Islandem a přečetla si několik věcí.“ Díky poselství svého otce Alea zjistila, že je virus při teplotě nad třicet pět stupňů celsia neškodný. Z toho důvodu Keblarr společně s několika dalšími přeživšími uprchl na Island. „Na ostrově je opravdu hodně horkých pramenů,“ pokračovala „a mořští lidé, kteří se tam schovali, určitě nechtějí, aby je někdo objevil. Jak je teda najdeme?“

Lennox se zase usmál. „No, s pomocí hledačky Týnky.“

Alea se na něj také usmála. „Ano, to zkusíme.“

Lennox se opět zamyslel a po chvíli položil Alee otázku: „Co se stane, když tvého otce skutečně najdeme?“

„Jak to myslíš?“

„Budeš u něj chtít... zůstat?“

Alea udiveně povytáhla obočí. „Ráda bych se s ním

seznámila. Ale nad tím, co se stane potom, jsem se ještě příliš nezamýšlela.“

Lennox nad tím ale zjevně přemýšlel. „Když u něj budeš chtít zůstat...“ začal stísněným hlasem, ale větu nedokončil.

Alee konečně došlo, kam tím míří.

„Pokud u něj budeš chtít zůstat,“ pokračoval Lennox, „nebudu tam moct být s tebou.“ Zdálo se, že je pro něj těžké to jenom vyslovit. „Tvůj otec a jeho přátelé pravděpodobně žijí v hlubokých pramenech.“

A ty pod vodou nemůžeš dýchat..., dokončila za něj Alea v myšlenkách větu. Lennox byl jenom poloviční Oblivion a neměl ani žábry ani plovací blány. Alea zavrtěla hlavou. „Nemyslím, že by žili v hlubokých pramenech,“ namítla, protože právě o tom během své noční hlídky intenzivně přemýšlela. „V průvodci se píše, že v hloubkách má voda až dvě stě stupňů. Tam by se člověk uvařil! Navíc si nejsem jistá, zda se v horkých pramenech žábry a plovací blány vůbec objeví.“

Lennox nakrčil čelo. Proč by se neměly objevit?

„Když se sprchuju nebo koupu v teplé vodě, strupy zůstanou prostě strupy.“ Zadívala se na ohavné strupovité útvary mezi prsty, které už před svými kamarády neschovávala v rukavicích. „V teplé vodě se nepromění.“

Lennox to úplně vyvedlo z míry. Nad tím se zase ještě nikdy nezamyslel on.

„Kdyby se plovací blány objevily v horké vaně, mnohem dříve bych přece přišla na to, že jsem dívka moře,“ vysvětlila. „Nestane se to ani v dešti, i když ten je většinou docela studený. Abych se proměnila, musím se kompletně ponořit do studené vody.“ Shrnula to: „Takže teplá voda je pro mořské lidi sice super, protože v ní není vir, ale zároveň se v ní člověk nepromění. Žábry a plovací blány se objeví pouze ve studené vodě. Trochu si říkám, proč se můj otec přesto chtěl dostat k teplým pramenům.“

Lennox přemýšlel. „Ve vaně je sladká voda,“ řekl po chvíli. „Už jsi někdy plavala v teplé slané vodě? Možná se plovací blány v teplé slané vodě přece jenom objeví...“

„Hm,“ zamyslela se. Možná je to skutečně rozdíl a možná mohou mořští lidé v horkých pramenech přece jenom pod vodou dýchat a vést tak život, o který ve studené vodě přišli. Z těch několika málo mořských lidí, které potkali, nikdo nemohl ve vodě plavat a zdálo se tedy, jako by Lennox a Alea byli jediní, kteří ještě mohou v moři pobývat. Díky tomu, že v sobě Lennox má tolik suchozemské krve, stačí mu na ochranu proti viru mořských lidí červené vodní kapradí – Rofus.

A jak se zdá, Alea je z nějakého důvodu vůči viru, který zničil tisíce mořských lidí, imunní.

„Ale i kdyby můj otec s ostatními žil v horkých pramenech,“ navázala Alea na předchozí rozhovor, „neumím si vůbec představit, že bych měla zůstat delší dobu na jednom a tom samém místě.“

„Ne?“ Na Lennoxově obličejí se objevil váhavý nadějný výraz. „Poutnice v tobě nechce vést usedlý život?“

„Ano, myslím, že jsem určena k tomu, abych putovala! Chci být volná,“ vysvětlila zamysleně. „A tady jsem volná.“ Na chvíli se zarazila, aby sebrala odvalu a potom ještě dodala: „S tebou jsem svobodná,“ řekla a trochu se začervenala. Ale byla to pravda. S nikým se nikdy necítila svobodněji než s Lennoxem. S ním bylo všechno možné. Pokud by mohl, šel by s ní kamkoliv.

Lennox si rychlým pohybem prohrábl svoje tmavé vlasy. Z výrazu jeho obličejí bylo jasně patrné, jak moc ho její poznámka těší. Zjevně ale nevěděl, co by měl odpovědět. Alea si přála, aby jí položil ruku kolem ramen. Ráda by mu byla blíž. Měla by se k němu přitisknout? Nebo by snad měla říct něco o jitřence, která ještě jako poslední z hvězd jasně svítí na rozjasňující se obloze? Nebylo by to až moc kýčovitě?

Lennox si odkašlal. „A jaká to je, hm...“ Zamyslel se. „Jaká to je představa mít dvojče?“

Alea cítila, jak s ní Lennoxova otázka otřásla.

Anthea.

Alea strávila většinu noci přemýšlením, zda její sestra ještě žije, kde je a jaká je. „Pořád mi ještě úplně nedochází, že někde existuje,“ odpověděla. „Je to tak... zvláštní. Možná jsme jednovaječná dvojčata, takže vypadá úplně stejně jako já!“ Byla to zvláštní a zároveň vzrušující myšlenka. „Možná je taky imunní vůči viru –

u dvojčat by to nebylo zase až tak nepravděpodobné!“ Každopádně je to Poutnice stejně jako naši rodiče a já. Znamená to, že když Antheu někdy najdu, můžeme se společně vydat na velrybí cestu!“ Co je velrybí cesta se Alea dozvěděla od Artamy, strážkyně příběhů v Rach Turaně. Na velrybí cestě Poutníci doprovázeli velryby na jejich mořských taženích. Už jenom ta samotná myšlenka v ní vyvolala velkou touhu. Alea se zamýšleně zahleděla ven do šera.

„Možná žije Anthea někde v Holandsku,“ zakončila Alea své přemítání. „Naše matka nás koneckonců jednu po druhé předala suchozemcům právě na holandské pláži.“ V Renesse Alea nenašla žádné další informace o Anthee nebo o jejich matce, ale bylo dost pravděpodobné, že se Anthea dostala do holandské rodiny.

Ještě nedávno si Alea myslela, že to druhé dítě, které její matka tenkrát v Renesse předala suchozemcům, byl Lennox. Artama je ale ujistila, že vzhledem k jejich barvě očí nemohou být Lennox a Alea příbuzní. A teď už s určitostí věděli, že to druhé předané dítě byla Anthea.

Artama jim vyprávěla, že mnoho zoufalých mořských rodičů tehdy – stejně jako Nelani, Aleina matka – dopravilo své syny a dcery na pobřeží, kde je dali do rukou suchozemců se lživou informací, že děti trpí chladovou alergií. Jenom tak totiž mohli zabránit, aby se jejich děti jednou nedostaly do kontaktu s virem ve studené mořské vodě.

„Na co myslíš?“ přerušil Lennox tok Aleiných myšlenek. Alea si povzdychla. „Od té doby, co nám Artama řekla, že mohly přežít ještě další mořské děti, na ně musím neustále myslet.“

„Ano?“

„Přivádí mě k šílenství představa, že tyto děti žijí na zemi a pravděpodobně nemají ani tušení, kým ve skutečnosti jsou!“ řekla nespokojeně. „Ani s námi to dlouho nebylo jinak. Teď ale víme, kdo jsme a to je... tak důležité! Člověk přece musí vědět, odkud pochází!“ Teprve když to Alea vyslovila, uvědomila si, jak důležité to pro její život je. „Myslím, že i ostatní děti by si zasloužily dozvědět se o sobě pravdu.“

„Jo, to je pravda,“ souhlasil s ní Lennox.

Chvíli bylo ticho a Alea se ponořená do svých myšlenek jen tak dívala před sebe. „Napadlo mě...“ řekla po chvíli. „Kdyby byly ty děti někdy nalezeny a někdo jim řekl, kdo jsou, potom...“

Lennox se na ni pátravě zadíval. „Co potom?“

„Možná je to jenom taková utkvělá představa, ale...“ Jeho zvědavý pohled ji přiměl, aby pokračovala. „Možná by šlo všechny ty děti nějak svolat dohromady!“

Lennoxovi se překvapením zúžily oči.

„Nemohl by se jejich prostřednictvím vzkřísit mořský lid?“ dodala Alea, která o tom přemítala celé hodiny – přestože jí bylo jasné, že jsou takové myšlenky vlastně totálně nesmyslné. Byl to totiž zatraceně velký sen, ke

kterému se upínala. Bylo to vlastně trochu megalomanské zabývat se půlku noci myšlenkou, že by mohla tyto nezvěstné děti najít a vytvořit z nich nový mořský lid. Alea protáhla obličej. Byl to jenom hloupý nápad, a navíc tady byl ještě jeden malý problém: děti by v moři pravděpodobně všechny umřely, protože virus se stále ještě nachází ve vodě. Alea si znovu povzdychla. „Měla jsem Artamě položit mnohem více otázek o dalších mořských dětech.“ Moudrá mořská žena by jí určitě mohla poskytnout mnoho zajímavých odpovědí. „Rozhovor s ní ale proběhl nějak strašně rychle.“

Lennox přikývl. „Potom mě také napadala strašná spousta věcí, na které jsem se měl Artamy zeptat. Je toho stále ještě tolik, co o mořských lidech nevíme.“

„Jasně, já bych například ráda věděla, jak vypadal každodenní život v podmořském městě,“ řekla Alea a byla docela ráda, že konečně začala myslet na něco jiného než na mořské děti. Už se jí ze všech těch myšlenek a nápadů točila hlava. „Byly tam také nemocnice, školy a tak?“

„Určitě. Už přece víme, že existovaly knihovny!“

Alea se zasmála. V knihovně v Rach Turaně by se mohla usídlit na několik týdnů. „Nejradši bych si přečetla všechny mušle, které jsme tam viděli!“

Lennox začal přemýšlet nahlas. „Artama přece říkala, že ve všech domácnostech mořských lidí byly mušle na čtení. To znamená, že každá mušle, kterou najdeme, by mohla být kniha.“

„Máš pravdu!“ Alea byla nadšená. „Jakmile příště najdeme nějakou mušli, musíme se podívat, jestli se v ní neschovává kniha!“

Lennox se zakřenil. „Jasně, to uděláme.“

Alea se také zakřenila. Podívali se na sebe. Z momentu se stala celá věčnost plná otázek a možností. Alea byla najednou strašně rozrušená. Měla by ho vzít za ruku? Už se několikrát drželi za ruce, ale na palubě *Crucis* bylo všechno mnohem komplikovanější než na cestě Skotskou vysočinou. Tady začínala úplně nová kapitola jejich společné cesty.

Lennox se nadechl a zdálo se, že chce něco říct. To jak se na Aleu podíval, způsobilo, že se k němu trochu naklonila.

„*Bonjour*,“ uslyšeli právě v tom okamžiku za sebou. Před kapitánským můstkem stála Tess.

Když voda volá

„Hm, ahoj Tess,“ řekla Alea překvapeně.

„Převezmu tvoji hlídku.“ Tess přejela pohledem z Aley na Lennox. „Ruším?“

Alea skoro odpověděla „ano“, ale Lennox mezitím vstal a vrhl na ni výmluvný pohled. „Chtěla jsi přece s Tess o něčem mluvit, jestli se nepletu.“

„To je pravda,“ musela s ním Alea souhlasit. Mezi ní a Tess bylo ještě několik nevyjasněných záležitostí. Například proč jí Tess řekla, že do ní Lennox určitě není zamilovaný – přestože si byla jistá, že to tak musí být. Proč chtěla zabránit, aby byli Alea a Lennox spolu?

Lennox zmizel dveřmi do podpalubí. Tess zůstala nerozhodně stát před kapitánským můstkem. „Možná raději nejdřív udělám snídani...“ zamumlala a otočila se k odchodu. Zdálo se, že ji Lennoxova poznámka vystrašila a chtěla zmizet.

„Tess!“ zarazila ji Alea.

Tess se zastavila, ale byla k Alee zády. Bylo naprosto jasné, že je jí to celé nepřijemné.

Alea se chtěla Tess právě zeptat, co se v ní odehrává, když si daleko vepředu za ohybem kanálu všimla vrat plavební komory. „Zatraceně!“ uklouzlo jí překvapeně. „Ben si byl přece jistý, že hned tak žádná zdymadla nebudou!“ Projel plavební komorou a nechat se podobně jako ve výtahu převést z jedné hladiny na druhou, rozhodně nebylo snadné. „Vzbudíme Bena?“

Tess se k ní otočila. „*Non*,“ řekla a došla k Alee na kapitánský můstek. „K tomu Bena nepotřebujeme. Zvládneme to i my dvě.“

Alee se líbila rozhodnost v jejím hlase. „Dobře,“ odpověděla a narovнала ramena.

Tess si stoupla za kormidlo. „Převezmu řízení,“ řekla. „Jdi dopředu a dej rukou znamení.“

„Jasně, jasně!“ Alea doběhla na příď a o chvíli později už mávala na správce zdymadla. Otevřela se vrata plavební komory a *Crucis* do ní pomalu vjela. Tess a Alea si teď musely pospíšet, aby loď lany přivázaly k železným kruhům na stěnách plavební komory. Alea měla rozrušením úplně zpoceně ruce. Když začne vodní hladina klesat, je nutné popouštět lano a nechat loď sjet dostatečně rychle dolů, protože jinak by zůstala viset na zdi ve vzduchu!

Ozval se hlasitý rachot a voda začala klesat. Tess a Alea na sebe odhodlaně kývly. Potom začaly popouštět lano přesně tak, jak to bylo potřeba a spouštěly tak loď pomalu do hloubky.

Tess se na čele objevily krůpěje potu a Alea držela lano tak pevně, až se jí zařezávalo do rukou. Šlo jim to ale dobře! *Crucis* stále klesala a už to skoro měly! Alea se na Tess triumfálně podívala a i na Tessině nehybném obličejí se objevil náznak úsměvu.

O několik minut později se před nimi otevřela vrata plavební komory. Alea pustila lano a Tess klidně vyvedla loď ven. O chvíli později již byli zpět na kanálu a mohli plout dále.

Jakmile byli mimo dohled správce zdymadla, začala Alea hlasitě jásat. „Dokázaly jsme to!“ Běžela za Tess na kapitánský můstek, aby si s ní mohla plácnout.

Stály tam s rozzářenými obličejí – dvě pokořitelky plavební komory. Sebejistě pluly dál a Alea se opájela pocitem, že je nejen pod vodou, ale i na souši schopna zvládnout obtížné úkoly. Po chvíli ale pocit vítězství odezněl a Alea si vzpomněla, že si vlastně chtěla s Tess ještě něco vyjasnit. Tess o tom sice zjevně nechtěla mluvit, ale Alee přišlo, že jí to Tess dluží. „Lennox a já... my spolu teď chodíme,“ řekla.

Tess se bez hnutí dívala velkým oknem na kanál. Potom jí došlo, že se tomu rozhovoru asi nevyhne. „Jsi si opravdu jistá, že tě nevnímá pouze jako úkol?“ zeptala se. „Myslela sis přece, že se o tebe zajímá jenom proto, že se vlastně narodil jako tvůj bodyguard.“

„Ano, Oblivioni mají v krvi chránit ostatní. Já jsem si ale teď už jistá, že mě má opravdu rád,“ odpověděla Alea

věcně. Raději nechtěla Tess přiznat, jak moc je do Lennoxové zamilovaná. Pořád totiž bylo docela dobře možné, že do něj byla zamilovaná i Tess. Před nějakou dobou totiž Alea v lahvi, ze které Tess právě pila, rozpoznala pocit zamilovanosti. Alea měla schopnost velmi užitečnou pro všechny velrybí Poutníky – uměla z barev vody vyčíst pocity ostatních. V Tessině lahvi se tenkrát objevily růžovočervené světélkující jiskry – což je jasná známka zamilovanosti. Určitě k Lennoxovi něco cítí. Z jakého jiného důvodu by se tak divně chovala? Alee bylo líto, že se Tess možná kvůli Lennoxovi trápí, ale co jiného by mohly udělat, než k sobě být upřímné?

Tess se stále ještě dívala upřeně před sebe. „Hodíte se k sobě.“

Alee přišlo, že už zbytečně dlouho chodí kolem horké kaše. „Náš poslední rozhovor, chvíli předtím, než jsme s Lennoxem museli opustit *Crucis*...“ pokračovala. „Chtěla jsi mi přece ještě nutně něco říct. Co to bylo?“

„To už teď není důležité.“

„Jsi do Lennoxové zamilovaná?“

„Ne!“ odpověděla Tess. Konečně se na Aleu podívala. „Opravdu ne. Vůbec to není můj typ.“

Alea s Tess se na sebe dlouze zadívaly. Tess připadala Alee upřímná, přesto si ale přála, aby se nacházely v moři nebo aby se alespoň Tess napila z lahve, aby si mohla prohlédnout její barvy. Ale teď a tady musela důvěřovat svému srdci, a to jí říkalo, že Tess nelže.

Jak zvláštní, pomyslela si Alea. Do někoho ale musí být Tess zamilovaná. Jednoznačně to prozrazují její barvy.

„Proč jsi tenkrát neřekla pravdu?“ vyzvíдалa Alea dál. „Tvrdila jsi, že se o mě vůbec nezajímá a později jsi řekla, že je jasné, že je do mě zamilovaný. Proč jsi poprvé lhala?“

Tess nejistě přešlapovala z jedné nohy na druhou. „Prosím, už o tom nemluvme.“

„Ale –“

„Byla jsem prostě pitomá!“ Tess se provinile usmála. „Je mi to fakt líto.“

Rozhostilo se napjaté ticho. Alea tušila, že už z Tess nic dalšího nedostane. Nechtěla ale, aby mezi nimi bylo něco nevyřešeného. „No dobře,“ řekla. „Ať už to bylo cokoliv – zapomeneme na to. Dobře?“

„Opravdu?“ zeptala se Tess nevěřičně. „Ty mi můžeš... odpustit?“

Alea přikývla. „Myslím, že toho teď už sama lituješ –“

„Strašně!“ ujistila ji Tess. „Už nikdy to neudělám. Fakt ne! Bylo to úplně mimo.“

„V pořádku. Tak už o tom nebudeme mluvit.“

Vypadalo, že Tess spadl ze srdce obrovský kámen – bylo to skoro i slyšet. „Díky.“

Alea se krátce otrásla, jako pes, když ze sebe chce se-třepat dešťovou vodou, a zeptala se: „Jak to vlastně proběhlo s tvými rodiči, když dorazili na *Crucis*?“

„Jé, já měla takový strach!“ Tess začala ochotně vyprávět. „Myslela jsem si, že dostanu... jak se to řekne, ...“

strašný sprdunk. A myslela jsem, že mě odvezou s sebou zpátky do Francie. Sprdunk jsem samozřejmě dostala, ale to jsem si taky fakt zasloužila.“ Tessini rodiče se chtějí rozvést a už nějakou dobu spolu nemluví. Takže nebylo nápadné, když Tess své mámě celé týdny vyprávěla, že je u táty a svému tátovi, že je u mámy. Tess tak mohla nerušeně plachtit s Alfa cru, až se konstrukce jejich lží zborčila jako domeček z karet. Rodiče za ní přiletěli ještě ten samý den. „*Maman a papa* spolu tady na palubě konečně zase mluvili. Vlastně to bylo docela hezké, je zase vidět.“ Tess se zasmála. „Dovolili mi zůstat s Alfa cru, než na podzim zase začne škola. Viděli totiž, jak dobře se tady mám,“ pokračovala. „Ben, Sammy a já jsme jim taky zahráli písničku. Myslím, že právě v tu chvíli si moji rodiče uvědomili, jak... mimořádné je to, co tady zažívám a jak jsem šťastná.“

Alea byla unavená a potlačila zívnutí, aby si Tess nemyslela, že ji to nudí. Protože tak to v žádném případě nebylo! Bylo super zase slyšet Tess otevřeně mluvit. Asi i ona postrádala jejich kamarádství a jejich rozhovory.

Tess už mluvila dál. „Pro mě je tady na *Crucis* nejdůležitější naše kapela. Naše hudba.“ V jejím hlase zaznívala touha. „Jsme opravdu dobří. Více než dobří. Jsme... mimořádně jedineční. Je ti to vlastně vůbec jasné?“

Alea si zamýšleně odhrnula pramen vlasů z obličeje. Někteří členové Alfa cru byli skutečně výjimečně talentovaní. Nejvíce Tess. „Ty jsi mimořádná,“ řekla. „A Lennox taky.“

„Jo, hraje neuvěřitelně dobře na kytaru,“ dala jí Tess za pravdu. „A ty se svými skleničkami, to je kouzelné. Ale jenom společně – nás pět – jsme něco naprosto zvláštního. Něco, co ještě nikdy nebylo.“

Alea se zasmála. Když viděla, co pro Tess kapela znamená a jak moc v ně věří, poprvé začala brát celou tu věc vážně. Doposud vnímala hudbu spíše jako zábavu – a jako zdroj příjmů.

„Včera jsem napsala písničku,“ řekla Tess.

„Co? Ty písničky i píšeš?“

„Sem tam.“ Tess to skoro uvedlo do rozpaků. „Mám ti tu písničku zahrát?“

„No jasně!“

Tess předala Alee kormidlo, rychle odběhla a po chvíli se vrátila s akordeonem. Vypadala trochu nervózně, i když před Aleou hrála už mockrát. Ale předvést svoji vlastní píseň bylo určitě něco zcela jiného. „Takže, jmenuje se to: *Když volá voda*,“ vysvětlila Tess, sebrala odvahu a začala hrát. A zpívat. Stejně jako kdykoliv jindy Alee okamžitě naskočila husí kůže. Tess měla neuvěřitelně výrazný a silný chraplák, kterému každý okouzleně naslouchal. Ale nejen její hlas byl velkolepý, i píseň byla skvělá. Opravdu skvělá! Byla to skutečná rocková hymna oslavující svobodu moře.

Když dozněly poslední tóny, propukla Alea ve spontánní jásot. „To je dokonalá písnička! Fakt jsi to napsala sama? Jak se něco takového dělá?“

„Člověk to zkouší a zkouší... a prostě to udělá,“ vysvětlila jí s úsměvem Tess. „Můžeme to zkusit spolu, jestli chceš.“

„Vážně? Chceš se mnou napsat písničku?“ zeptala se Alea. „Já to ale přece vůbec neumím!“

„Jsi opravdu hodně muzikální a ty tóny, které vyluzuješ pomocí skleniček, jsou prostě... hm, mimozemské.“

„Neobyčejné?“

„Nadpozemské!“ zasmála se Tess. Její němčina byla moc dobrá a jenom málokdy se stávalo, že nemohla najít to správné slovo. „To je přece jedno! Chtěla jsem prostě říct, že bychom to mohly zkusit. Možná bychom mohly napsat písničku o našich jménech.“

Alea se podivila. „Proč?“

„No, jsou... tak expresivní.“

Alea se zakřenila. *Expresivní* rozhodně nebylo slovo, které by ji tak snadno napadlo.

„Myslím mytologické významy našich jmen,“ doplnila Tess. „Například tvoje jméno: *Aquarius*, Vodnář. V mytologii přežil Vodnář potopu a stal se praotcem nového lidstva. To je přece prima materiál na písničku, mohla by z toho být dokonalá rocková balada!“

Alea už nebyla schopna Tess dál poslouchat, protože se jí najednou začalo celý tělem šířit silné brnění. Začalo na prstech u nohou a valilo se nahoru jako burácející tsunami. Alea si právě poprvé uvědomila, že jméno, které v partě dostala, má možná ještě hlubší význam, než si

doposud myslela. Ona sama přece také přežila něco takového jako potopu! Každopádně největší katastrofu, která kdy mořské lidi postihla. A nic si nepřála více, než aby zase jednou mohli mořští lidé žít v oceánech a aby... se mořský svět probudil k novému životu. Ano, když se nad tím pořádně zamyslela, uvědomila si, že už ten sen vlastně potají sní, již od toho okamžiku, kdy pod vodou objevila první stopy podmořské kultury. Je možné, aby se mořští lidé vrátili a ona sama by se na tom nějak podílela?

A bylo to zase tady, všechny ty megalomanské myšlenky. Její jméno to ale přece naznačuje! Nebo jsou podobnosti mezi mytologickým významem jména a jejím vlastním životem pouhou hloupou náhodou a nechala se příliš ovlivnit Sammyho řečmi o osudu?

Alea zavrtěla hlavou. Myšlenky na návrat mořských lidí se musí vzdát. Virus jen tak nezmizí a přeživší mořské děti byly pravděpodobně roztroušené po celé zeměkouli. Najít je a s jejich pomocí oživit mořskou společnost a stát se „pramatkou“ nového světa byl prostě holý nesmysl!

„Hej! Ty mě vůbec neposloucháš!“ zvolala Tess. Alea zamrkala a vrátila se do stavu tady a teď.

„Sammyho jméno je mnohem zajímavější než to moje,“ řekla, aby odvedla svoji pozornost jinam a nemusela přemýšlet nad svým jménem *Aquarius*. „*Draco*, Drak. Není mytologický význam souhvězdí Draka *ochránce pokladu*? To je přece mnohem zajímavější než ta věc s praotcem.“ Poškrábala se a hlavě. „Jaký je význam Benova jména?“

„*Libra*, váha – symbol spravedlnosti,“ odříkávala Tess z paměti a nakrčila přitom nos. „O tomhle jmeně ale nemusíme psát píseň. Bylo by to totálně nudný.“

Obě se zahihňaly a Alea byla strašně ráda, že se může s Tess zase smát.

Otevřely se dveře do podpalubí a vyšli z nich Ben s Lennoxem. Byli ponořeni do rozhovoru a Alea měla radost, že si ti dva tak dobře rozumí.

„Ahoj!“ pozdravil Ben holky. „Nějaké hlášení?“

„Ahoj!“ zvolaly Tess a Alea jednohlasně a spiklenecky se na sebe podívaly. „Vlastně nic moc,“ odpověděla Alea schválně nenuceně. „Jenom že poslední zdymadla byla bez problémů!“

Benovi se údivem rozšířily oči. „Co? Vy jste projely zdymadly?“

„Jasně!“ Alea a Tess se nemohly ubránit vítěznému zavýskání.

„Pouštět lano správnou rychlostí vůbec není snadné,“ poznamenal Ben s údivem.

„Byla to hračka,“ tvrdila Tess.

„Jak jsem to jenom mohl prospat?“ Ben zkontroloval přístroje a lodní deník. „A nejsou na lodi žádné škrábance?“

„Bez škrábanců,“ zahlásily holky.

Lennox si pro sebe zamumlal: „Ta loď má tolik škrábanců, že na nějakém dalším už nesejde.“

Ben se tvářil, jako že to neslyšel. „Respekt, dámy,“ pochválil je. „To byl velmi zkušený výkon.“

Alea se dmula pýchou a Tess si s trochu křivým úsměvem tiskla akordeon na prsa.

„Jo a Tess napsala písničku,“ prozradila Alea.

„Fakt?“ Lennox povytáhl obočí. „Jakou?“

„Rockovou písničku. Chcete ji slyšet?“

„No to každopádně!“

Tess se nenechala dlouho pobízet a podruhé zahrála *Když volá voda*.

Na Bena a Lennoxu to zjevně udělalo dojem. „To je hit!“ zvolal Ben překvapeně.

Lennox vypadal, že si myslí naprosto to samé. „Počkejte, dojdou si pro kytaru a budu hrát taky!“

„A já si dojdou pro basu!“ napadlo Bena. Oba spěchali do podpalubí a za několik minut se vrátili se svými nástroji a s rozespalým Sammym, který se za nimi šoural a zíval.

„Co se to tak důležitého děje?“ huhňal a mnul si oči.

„To hned uslyšíš,“ odvětil Lennox a zeptal se Tess na akordy písničky. Ben zatím dojel s lodí ke kraji kanálu a tam ji uvázal, aby nikdo nemusel kormidlovat.

Všichni tři potom hráli a Tess zpívala. S každým veršem se Sammy tvářil udiveněji. „Co je to za písničku?“ vypískl a zdálo se, že už je úplně vzhůru.

Vysvětlili mu to a Sammy začal užasle rozhazovat rukama kolem sebe. „To je bomba!“

Tess zpívala nevzrušeně dál. Refrén už Alea slyšela mnohokrát, takže by mohla zpívat také. Zpívat ji ale

zatím slyšel jenom Lennox. Cítila, jak jí srdce tluče stále rychleji. Stará Alea byla nesmělá, ale ta nová je jiná. Úplně jiná. Když přišel další refrén, Alea už zpívala také.

Tess byla tak překvapená, až se na chvíli odmlčela. Najednou bylo úplné ticho a všichni se upřeně dívali na Aleu.

Lennox se zakřenil. „Já jsem ti to přece říkal...“ zašep-
tal Benovi.

„Cos mu říkal?“ chtěla vědět Alea.

„Říkal, že zpíváš jako anděl,“ odpověděl Ben. „A mně se zdá, že měl pravdu.“

„Sněhurko!“ zvolal Sammy nadšeně. „To snad ani není možné! Zazpívej ještě něco. A sama!“

To už ale bylo na Aleu trochu moc. „Ne, teď ne,“ odpo-
věděla a zrudla.

„A kdy, když ne teď? Teď hned!“ trval si na svém Sammy. „Tak za dvě minuty?“

„Až bude ten správný čas.“ Alea odmítavě mávla ru-
kou. Nechtěla odvést pozornost od Tess a od její skvělé písničky. „Pojďte, zahrajeme si tu písničku radši všichni dohromady!“

„Potřebuju svůj cajón!“ Sammy vystartoval, aby si přin-
esl buben.

Alea ho následovala a za chvíli se vrátila s podnosem se skleničkami. Rychle naplnila svých dvacet jedna skleniček na víno – v každé bylo jiné množství vody –

krátce vyzkoušela, jestli jsou tóny v pořádku a začala hrát.

A potom se to stalo znovu. Najednou byla ve vzduchu magie. Zdálo se, že ji cítí všichni a v jejich obličejích se zrcadlilo kouzlo okamžiku.

Další refrén už zpívali v pěti, a když se zvuk písně nesl prostorem jako jedinečná bytost, pochopila Alea najednou, co se jí Tess předtím snažila říct. Nebyli jenom dobří. Byli mimořádně jedineční.

Hledání mušlí

Chvíli poté, co dosnídali, dojeli na konec Kaledonského kanálu a *Crucis* vyjela na otevřené moře.

Zatímco Ben, Sammy, Tess a Lennox byli zaměstnání na palubě, stála Alea na přídi s mobilem v ruce a čekala, až ji zavolá Marianne. Telefonovala se svojí pěstounkou sice včera, ale hovor musely po několika minutách ukončit. Před několika týdny prodělala Marianne infarkt, ze kterého se úplně dobře nezotavila. Zpráva, že je Aleina biologická matka asi mrtvá, včera Marianne velmi rozrušila. Přece jenom doufala, že by se Alea nyní, když potřebuje nový domov, mohla k Nelani odstěhovat. Když ji Alea včera musela zklamat, zněla Marianne velmi sklesle a nemocně a nemohla mluvit dál. Alea chtěla vlastně Marianne požádat o dovolení plachtit dál na Island, ale během jejich krátkého rozhovoru to nešlo. Alfa cru se tím směrem stejně vydali a Alea kvůli tomu teď měla špatné svědomí – ale bylo by nelogické čekat až na dnešní rozhovor s Marianne.

Alein mobil zazvonil. Podívala se na displej a viděla, že je to Marianne. Rychle hovor přijala.

„Ahoj,“ řekla opatrně, skoro tázavě.

„Dobré ráno, zlatíčko,“ odpověděla Marianne přidušeným hlasem. Dýchala rychle a ztěžka. „Moc mě mrzí, že jsem včera už nemohla déle mluvit.“

„Jak se ti daří?“ zeptala se Alea sklíčeně.

„Ale, myslím, že jsem prostě stará,“ uklidňovala Marianne Aleu. „Včera jsi mi chtěla ještě něco říct. O tvém otci?“

„Ano,“ odpověděla Alea a nebyla si jistá, jestli je to pro Marianne v jejím stavu vůbec vhodné téma.

„Tak co jsi mi chtěla říct?“

Alea opatrně řekla: „Vypadá to, že by můj otec mohl být na Islandu, a proto... tam teď plachtíme.“

Na chvíli se rozhostilo ticho. „Aha,“ řekla Marianne. Rozhodně nezněla moc nadšeně. „Sice jsem ti dovolila zůstat až do konce letních prázdnin na lodi, ale Island... to je dost daleko.“

„To je pravda, ale...“ Alea váhala. „S *Crucis* je to snadné. A... jak bych se jinak někdy dostala na Island?“

Marianne mlčela.

„Víš,“ pokračovala Alea. „Nechci potom jednou sedět doma a ptát se sama sebe, jestli jsem třeba svého otce nemohla najít, kdybych nepřestala hledat.“ Pokud by měla být zcela upřímná, vůbec se nechtěla vrátit domů, do Hamburku, protože Marianne už se o ni nemohla starat a brzy půjde do pečovatelského domu. Alea by se o ni sice chtěla starat, protože má Marianne strašně moc

ráda a za všechno jí vděčí, ale Marianne Alee zakázala přizpůsobit svůj „mladý život“ jí a její nemoci. Na konci léta tak Alea půjde do nové pěstounské rodiny. Ona ale do žádné nové rodiny nechtěla a navíc si již teď vůbec nedovedla představit, že by měla bydlet na jednom jediném místě.

Marianne si ztěžka povzdychla a bylo slyšet, jak je zadýchaná. „Ach, dítě...“

„Prosím.“ Alea se napětím kousala do spodního rtu. „Dám na sebe dobrý pozor.“

Zdalo se, že Marianne bojuje sama se sebou. „Kdyby to jednou někdo zjistil...“ řekla. „No co, lidé ze sociálky si myslí, že jsi celé léto u Carstena.“

Při myšlence na Carstena Alea krátce protáhla obličej, ale potom řekla: „To určitě nikdo nezjistí a pro mě je opravdu strašně důležité najít svého otce. Především teď, když vím, že svoji maminku už... nikdy nenajdu.“

V tu chvíli Marianne ustoupila. „No tak dobře. Tak ho hledej.“ Hned se ale opravila: „Najdi ho.“

Alee se strašně ulevilo. „Díky!“ řekla. „Ani netušíš, jak je to pro mě důležité.“

„Ale tuším,“ odporovala jí jemně Marianne. „A proto ti to také dovolím.“ Její hlas byl nyní tišší. „Už musím končit.“

„Ano, odpočiň si. Mám tě ráda.“

„Já tebe taky,“ odpověděla Marianne a zavěsila.

Alea schovala mobil a zamyšleně se zadívala na moře.

Dělala si o Marianne starosti, protože se ani neptala, odkud ví, že by její otec mohl být na Islandu, ani jak dlouho jí to bude trvat. Neměla na to sílu. Alee poklesla ramena. Jak dlouho trvá, než může člověk po infarktu zase normálně mluvit? Proč je Marianne pořád tak špatně?

Ponořená do svých myšlenek se Alea dívala do dálky a zhluboka do sebe nasávala pohled na vlnící se třpytivé barvy moře. Ve vodách kanálu nebylo téměř nic k vidění, jenom sem tam se v úzkém pruhu vody nenápadně ukázalo pár barev a tvarů. Severní Atlantik ale oplýval barevnými krouživými víry a zářivými barevnými skvrnami, které se ve své chaotické intenzitě prolínaly do nádherné a zázračné duhy.

Alea se žalostně usmála. Se svým tátou si ve vlnách nikdy nezaplave. Uprchl na Island, protože nemohl žít ve virem zamořených mořích. Anthea je ale možná vůči vodnímu viru imunní stejně jako ona sama. Bylo by úžasné ponořit se společně se svojí sestrou do fantastického barevného moře. Díky té představě začalo Alee toužebně bušit srdce. Pokud Antheu někdy najde, chtěla by s ní dovádět ve vlnách, ponořit se do hlubin nebo doprovázet velryby. Mohly by spolu prozkoumat všechny oceány!

Šumění vln začalo Aleu najednou šimrat v uších. Jak dlouho už vlastně nebyla v moři? Sotva si tu otázku položila, projel jí celým tělem záchvěv stesku po domově.

Musí si jít zaplavat. Hned teď! Rychle si svlékla bundu a boty.

Vedle ní se objevil Sammy. „Jdeš do vody?“

„Jo, hlídku mám až později,“ odpověděla Alea a rychle Sammymu položila otázku, která ji zaměstnávala už delší dobu: „Řekni, sbíráš jenom chuchlůvky nebo taky ještě něco jiného?“

„Jé, hodně věcí!“ Sammy nasadil vážný výraz. „Například zkušenosti, nejlepší chvíle, vzpomínky na bouřky a... tkaničky.“

Alea se zasmála. „Mušle ne?“

„Née, ty sbírá každý.“

„Škoda. V některé z nich by mohla být kniha.“

„Počkej, jak to myslíš?“ zjišťoval Sammy okamžitě.

Alea mu vysvětlila, že mořští lidé své texty uchovávali v mušlích. Sammy byl úplně paf. „Chci jít okamžitě hledat mušle!“

„Možná nějaké najdu na mořském dně...“ přemýšlela Alea nahlas. „Rychle se potopím a podívám se po nich.“ Alea si přetáhla přes hlavu svetr, takže tam stála jenom v džínách a tričku. „Když najdu mušli s textem, přinesu ji nahoru.“

Sammy ji chytil za ruku. „Já chci jít s tebou!“ Samým rozrušením poskakoval na špičkách. „Určitě najdu mušli s knihou, určitě, určitě! Tu nejlepší mušli!“

„Ale ty jako suchozemec to písmo vůbec neuvidíš,“ namítla Alea.

„Fakt ne?“ povzdychl si zklamaně Sammy. To je diskriminace! Suchozemci jsou ve všech těch magických nesmyslech diskriminováni!“

Alea se zasmála. „Myslíš diskriminování, takže znevýhodnění?“

„No vždyť to říkám!“ tvrdil Sammy a smál se přitom. „My suchozemci jsme tím nejhorším způsobem znevýhodňováni!“

„No no.“ Alea mu prohrábla jeho divokou zrzavou kšticí. „Máš ale pravdu. Ty knihy jsou ještě navíc psány vodní řečí, takže i kdybys uměl číst písmo, nerozuměl bys ani jednomu jedinému slovu.“

Sammy zamumlal něco nesrozumitelného a potom řekl: „Stejně chci jít ale s tebou plavat. Jenom my dva! To jsme přece ještě nikdy nezkusili. Jenom Sammy a Alea.“ Pozvedl hlas k dramatickému sdělení. „*Samlea* se vydává vstříc novým dobrodružstvím! Na neohrožené kamarády čeká znamenité a nejlepší dobrodružství!“

„*Samlea*?“ Alea se zahihňala. Potom si povzdychla. Když se Sammy takhle díval, prostě mu nebylo možné vůbec nic odmítnout. „No tak dobře.“

„Juhú!“ zavýskal Sammy a poskakoval po palubě.

Ben vyšel z kapitánského můstku a se zvednutým obočím se na něj tázavě podíval. Lennox, který hrál vzadu na kytaru, také vstal a zadíval se jejich směrem. Tess právě věšela na levoboku prádlo, ani se neotočila, jenom zavrtěla hlavou.

„Tancuješ?“ zeptal se Ben svého poskakujícího bratra.

„Nemám tušení.“ Sammy se zastavil. „Počkej, zkusím to ještě jednou,“ řekl, začal kolem sebe divoce máchat rukama a tancoval svůj jedinečně krásný vosí tanec. Nakonec se ale zastavil. „Né, jenom jsem si tak poskakoval.“

„Aha,“ řekl Ben. „No hlavně, že jsme si to vyjasnili.“

Alea se pousmála a řekla: „Jdeme se se Sammym potápnout.“

„Co?“ Teď se Tess přece jenom otočila. „Já chci jít taky!“

Ben to viděl stejně. „Já taky!“

Z výrazu Lennoxova obličeje bylo naprosto jasné, že by ji chtěl také doprovázet.

„Hm, lidi,“ řekl Sammy triumfálně. „Vy musíte bohužel zůstat nahoře. Dívka moře si vybrala! Ke svému dalšímu velkému dobrodružství si vybrala draka, jenom draka a zase draka. *Samlea* se dnes zapíše do historie!“

Ben se se zasténáním vrátil na kapitánský můstek a Lennox hrál dál na kytaru, aniž by to nějak komentoval. Tess si mumlala něco, co znělo jako francouzské nadávky.

Zato Sammy zářil a smál se na celé kolo, takže byla dobře vidět díra mezi jeho předními zuby. Rychle si došel pro neopren, potápěcí přístroj, potápěčské brýle a ploutve. Během vteřiny byl převlečený a připravený. Společně přelezli přes zábradlí a skočili do vln.

Sotva se Alea ponořila do studené mořské vody, proměnila se. Ze strupů na jejich rukách a nohách se staly

šlachovité plovací blány a strupy za ušima se proměnily v žábry. Zároveň získala její kůže stříbrno-zelený lesk a oči se přenastavily na „kočičí vidění“, takže viděla i v těch nejtmaších hlubinách moře stejně dobře jako za denního světla.

Alea si blaženě povzdychla, nadechla se žábrami a nechala svým tělem proudit čistou slanou vodu severního Atlantiku – a měla pocit, že se může konečně pořádně nadechnout. Voda ji obtékala jako tekuté hedvábí a laskala její kůži. Alea si nedokázala představit, jak mohou suchozemci přijít v moři o život. Jak se člověk utopí? To bylo přece nepředstavitelné! Voda ji držela jako velká milující bytost, která se stará, aby byla v bezpečí a chráněná.

Sammy Aleu pozoroval zářícíma očima. Kolem něj vířily zlatožluté bublinky podobné konfetám, které Alee prozradily, že je plný radostného očekávání. Ping-pongovým míčkům podobné tvary v khaki barvě, které se vznášely mezi bublinkami, zase prozrazovaly jeho zvědavost.

„Hledačko Týnko!“ zvolala Alea v hajaře. Pod vodou zněl její hlas vždy trochu tlumeně, jako by mluvila do polštáře, ale voda přenášela zvuk dokonce ještě rychleji a dál než vzduch. Alea si tedy mohla být jistá, že je slyšet hodně daleko. „Je tady někde hledačka Týnka?“

Uplynulo pouze několik málo okamžiků a už se k nim blížila citrónově žlutá hledačka. Stejně jako všechny hledačky vypadala velmi zvláštně, ale Alee se jejich ko-

rálové stromkové tělo s tisíci očima na nepočtených větvích, které se pohybují ve vodě jako chapadla chobotnice, moc líbilo. „Přišla jsem,“ zazvonila hledačka Týnka ševelivým hláskem.

Sammy se rozrušeně pohyboval z místa na místo, takže ho Alea vzala za ruku, aby ho uklidnila. Chvilí to trvá, než si člověk zvykne potkávat se s magickými bytostmi.

„Ahoj,“ řekla Alea Týnce. „Díky, že jsi přišla. Prosím, najdi pro nás mušli, ve které je napsán nějaký příběh.“

Týnka mávala ručičkami a mlčela. Asi právě usilovně přemýšlela, kde by něco takového mohla najít. Nakonec zazvonila: „Následujte mě!“ Spojila ruce nad sebou a začala se otáčet jako motorová vrtule malého vrtulníku. Hned potom se vyřítila obrovskou rychlostí vpřed.

Alea plavala za ní a táhla za sebou Sammyho.

Týnka mířila stále hlouběji a hlouběji do moře, až se dostala na dno. Nebylo tady nic jiného než bahno, odpadky a několik osamělých vodních rostlin.

Týnka plavala těsně nad mořským dnem. Ruce měla teď namířené dolů a zdálo se, že je používá jako jakýsi vysavač. Potom něco z mořského dna vysála. „Tady!“ zazvonila a hodila jim červeně pruhovanou mušli velkou jako talíř. Sammy ji chytil.

„Díky moc!“ zvolala Alea.

„Já jsem hledačka Týnka,“ vysvětlila Týnka s náležitou pýchou. „Já hledám.“ S těmito slovy se otočila a uháněla pryč.

Zatímco si Sammy fascinovaně prohlížel mušli, rozhlížela se Alea kolem sebe. Na mořském dně už několikrát objevila zajímavé věci – rofusová pole nebo ruiny starého statku Zaltů. Možná by se tady dalo najít ještě něco dalšího kromě knihy v mušli. Nic zvláštního ale neviděla, což bylo pravděpodobně tím, že pozůstatky kultury mořských lidí byly maskovány ropušnicemi. V tu chvíli Aleu něco napadlo. Hledačky Týnky připlavou, když je někdo zavolá. Možná...

„Ropušnice!“ pronikl její hlas vodou „Pokud tady jste, zjevte se prosím!“ Alea vůbec netušila, jestli to bude fungovat. Naposledy se magické ryby samy rozhodly, že jí chtějí něco ukázat...

Najednou se v písku něco pohnulo. Trhalo to sebou, škubalo a na několika místech se to zvedalo do výšky, až na dně vznikla trojúhelníková prohlubeň. Alee bilo srdce jako o závod. Sammy rozrušeně tiskl její ruku.

A potom se zjevily ropušnice.

Najednou se ze dna zvedly desítky ostnatých ryb s širokými ústy. Ropušnice byly magická stvoření, která suchozemci vnímali jako úplně normální ryby, což jenom potvrzuje, že nejsou považovány za mistry maskování jen tak pro nic za nic.

„Díky, že jste se ukázaly,“ řekla Alea a snažila se, aby její hlas zněl pevně. Pohled na stoupající hejno jí zrychlil puls a způsob, jakým se na ni ryby dívaly, jí byl stále ještě trochu nepříjemný. V barvách ropušnic ale Alea jasně viděla, že jsou jí nakloněny. „Smím se vás zeptat, co tady maskujete?“

V růžových šmouhách, které se prolínaly vodou kolem ryb, se objevilo bílé světlo. V následujícím okamžiku se Alea v hlavě zformulovalo jedno jediné slovo – *odhalení* – a okamžitě viděla jinak. Bylo to, jako by si z očí vymnula písek a viděla najednou mnohem jasněji než předtím. To co uviděla, jí téměř vyrazilo dech. Před nimi stál... sloup. Zvláštní trojhranný sloup vysoký jako pouliční lampa.

Sammy zatahal Aleu za triko. Rozuměla. Nic neviděl. Stejně jako minule musela nejprve ropušnice poprosit, aby své tajemství odhalily i suchozemcům. „Je to můj kamarád,“ vysvětlila rybám. „Ukažte mu to taky, prosím.“

O několik vteřin později se i Sammyho oči rozšířily úžasem a jeho ruka ještě pevněji stiskla tu Aleinu.

„Vůbec netuším, co by to mohlo být,“ pošeptal jí Sammy do ucha a společně k tomu plavali blíž. Vypadalo, že je sloup vyrobený z těžkého materiálu, který Alee připomínal tmavé sklo, hladké jako zrcadlo. Opatrně natáhla ruku, aby se sloupu dotkla. V okamžiku, kdy se konečky prstů dotkla povrchu, se uvnitř něco zablesklo. Sammy ustrašeně couvl, ale Alea rozpoznala, že je na sloupu nějaký obraz. Obraz... odpadků. Pás odpadků ve vodě. Vedle bylo vodním písmem napsáno:

*Východní grónské úžiny nejsou aktuálně průchozí.
Prosím obeplavat velkým obloukem.*

Alea se upřeně dívala na obraz a potom zase na text. Byly to zprávy? S bušícím srdcem přeplavala k další straně trojhranného sloupu a opět se dotkla jeho povrchu. Na tmavé ploše se okamžitě objevil obraz. Byl to obraz skupiny skřítků. Malých zářivě barevných bytostí s bambulovitými nosy a dlouhými ocasy, které na obraze pluly jako hejno ryb neznámým směrem. Text pod obrazem zněl: